

Maja Lee Langvad

VERSOPOLIS

1980

Denemarken/Zuid-Korea

Maja Lee Langvad

Nederlandse vertaling:

Annelies van Hees

Engelse vertaling:

Kim Su Rasmussen, Sora Kim-Russell,

Katrine Øgaard Jensen en Barbara J. Haveland

VERSOPOLIS

**Maja Lee
Langvad**

4	20 nieuwe vragen aan mijn biologische moeder
7	20 new questions for my biological mother
10	20 nye spørgsmål til min biologiske mor
13	20 nieuwe vragen aan mijzelf
16	20 new questions for myself
19	20 nye spørgsmål til mig selv
22	ZIJ IS BOOS – Een getuigenis over transnationale adoptie
27	SHE IS ANGRY – A testimony of transnational adoption
32	HUN ER VRED – Et vidnesbyrd om transnational adoption
37	Dit is de Denenwet
38	This is the Danelaw
39	Dette er Danskerloven

20 nieuwe vragen aan mijn biologische moeder

1.
Zou je willen dat ik je niet had gezocht?
2.
Voor het geval dat ik terug ga naar Denemarken:
 - a. Zou je teleurgesteld zijn?
 - b. Zou je opgelucht zijn?
3.
Ben je teleurgesteld dat ik in Denemarken werd geadopteerd en niet in de VS zoals jij altijd dacht?
4.
Voor het geval dat je me niet ter adoptie had afgestaan: welke consequenties denk je dan dat dat zou hebben gehad voor mijn zusjes, mijn vader en voor jou?
5.
Houd je van mijn biologische vader?
6.
Zou je willen dat je een van mijn zusjes had afgestaan ter adoptie in plaats van mij? En zo ja: wie?
7.
Als een ouderpaar geen zoons heeft, is dat volgens de traditionele Koreaanse opvatting de schuld van de vrouw: vind jij dat die schuld terecht is?

8.
Kijk je neer op andere vrouwen die een kind ter adoptie hebben afgestaan? En zo ja: vind je dat mensen het recht hebben om op jou neer te kijken?
9.
Als je niet arm was geweest toen je me ter adoptie afstond: zou je me dan hebben gehouden ook al was ik geen jongen?
10.
Heb je me de waarheid verteld over waarom je me afstond ter adoptie?
11.
Voor het geval je me had gehouden: had je dan een opleiding voor me kunnen bekostigen?
12.
Welke waarden zijn het belangrijkste voor je:
 - a. materiële?
 - b. culturele?
 - c. menselijke?
 - d. geestelijke?
 - e. andere?
13.
Wil je graag dat ik je financieel help? En zo ja: welk bedrag zou volgens jou passend zijn?
14.
Hoe stel je je onze relatie in de toekomst voor?

15.
Voor het geval ik je zou vertellen dat ik lesbisch ben: zou je me dan nog willen zien?
16.
Geloof je dat je ooit je collega's zou bekennen dat je een kind ter adoptie hebt afgestaan?
17.
Als ik je toevallig samen met een collega tegenkom:
a. Zou je je collega vertellen wie ik ben?
b. Zou je liegen over wie ik ben?
c. Zou je doen alsof je me niet kende?
18.
Zijn er dingen die je me niet vertelt omdat er altijd een tolk bij is als wij communiceren? En zo ja: welke dingen?
19.
Verwacht je dat ik Koreaans leer?
20.
Voor het geval ik andere dingen liever doe dan Koreaans leren (schrijven, reizen e.d.): Zou je mijn keuze kunnen begrijpen?

20 new questions for my biological mother

1.
Do you wish I had never contacted you?
2.
If I return to Denmark:
a. Will you be disappointed?
b. Will you be relieved?
3.
Are you disappointed that I was adopted to Denmark and not the US, as you have always believed?
4.
Should you have not given me up for adoption: What consequences do you imagine it would have had for my sisters, my father, and yourself?
5.
Do you love my biological father?
6.
Do you wish you had given one of my sisters up for adoption instead of me? And if yes: Whom?
7.
According to the traditional Korean mindset, the woman is to blame if a married couple does not conceive any boys: Do you think the blame is just?

8.
Do you look down on other women who have given a child up for adoption?
And if yes: Do you think other people have the right to look down on you?

9.
If you had not been poor when you gave me up for adoption: Would you then have kept me, even if I was not a boy?

10.
Have you told me the true reasons for giving me up for adoption?

11.
Should you have kept me: Would there have been enough money for me to get an education?

12.
Which values do you esteem the highest:
a. Material?
b. Cultural?
c. Human?
d. Spiritual?
e. Other?

13.
Would you like me to help you financially? And if yes: What would be an appropriate amount in your opinion?

14.
How do you imagine our relationship in the future?

15.
If I were to tell you I am a lesbian: Would you no longer want to see me?

16.
Do you think you will ever reveal to your colleagues that you have given a child up for adoption?

17.
If I accidentally run into you when you are with a colleague:
a. Will you tell your colleague who I am?
b. Will you lie about who I am?
c. Will you pretend you do not know me?

18.
Do you refrain from telling me certain things because we always communicate with each other through an interpreter? And if yes: What things?

19.
Do you expect me to learn Korean?

20.
If I choose other things over learning Korean (writing, traveling, etc.): Will you understand my priorities?

20 nye spørgsmål til min biologiske mor

1.
Ville du ønske, at jeg ikke havde opsøgt dig?
2.
I det tilfælde, at jeg flytter tilbage til Danmark:
 - a. Vil du blive skuffet?
 - b. Vil du blive lettet?
3.
Er du skuffet over, at jeg blev bortadopteret til Danmark og ikke til USA, som du altid har troet?
4.
I det tilfælde, at du ikke havde bortadopteret mig: Hvilke konsekvenser forestiller du dig da, at det ville have fået for mine søstre, min far og dig?
5.
Elsker du min biologiske far?
6.
Ville du ønske, at du havde bortadopteret en af mine søstre i stedet for mig? Og hvis ja: Hvem?
7.
Hvis et forældrepar ikke har nogen sønner, er det ifølge traditionel koreansk tankegang kvindens skyld: Synes du, at skylden er berettiget?

8.
Ser du ned på andre kvinder, der har bortadopteret et barn? Og hvis ja: Synes du, at folk har ret til at se ned på dig?
9.
Hvis du ikke havde været fattig, dengang du bortadopterede mig: Ville du da have beholdt mig, selvom jeg ikke var dreng?
10.
Har du fortalt mig sandheden om, hvorfor du bortadopterede mig?
11.
I det tilfælde, at du havde beholdt mig: Ville der da have været råd til, at jeg fik en uddannelse?
12.
Hvilke værdier lægger du størst vægt på:
 - a. Materielle?
 - b. Kulturelle?
 - c. Menneskelige?
 - d. Åndelige?
 - e. Andre?
13.
Ser du gerne, at jeg hjælper dig økonomisk? Og hvis ja: Hvilket beløb vil efter din mening være passende?
14.
Hvordan forestiller du dig vores relation i fremtiden?

15.
I det tilfælde, at jeg fortalte dig, jeg er lesbisk: Ville du da ikke længere se mig?
16.
Tror du nogensinde, at du røber for dine kollegaer, at du har bortadopteret et barn?
17.
Hvis jeg tilfældigvis møder dig sammen med en kollega:
a. Vil du fortælle din kollega, hvem jeg er?
b. Vil du lyve om, hvem jeg er?
c. Vil du lade som om, at du ikke kender mig?
18.
Er der ting, du ikke fortæller mig, fordi der altid er en tolk til stede, når vi kommunikerer? Og hvis ja: Hvilke ting?
19.
Forventer du, at jeg lærer koreansk?
20.
I det tilfælde, at jeg prioriterer andre ting frem for at lære koreansk (skrive, rejse mm.): Vil du da kunne forstå min prioritering?

20 nieuwe vragen aan mijzelf

1.
Houd je van je biologische ouders?
2.
Zou je willen dat je bij je biologische ouders was opgegroeid in plaats van bij je adoptie moeder, of ben je blij dat dat niet het geval is?
3.
Kun je je biologische ouders vergeven dat ze je afstonden?
4.
Heeft het je verhouding met je adoptie moeder beïnvloed dat je je biologische ouders hebt ontmoet? En zo ja: hoe?
5.
Voor het geval je boos bent dat je afgestaan bent ter adoptie: tegen wie is je boosheid dan gericht?
 - a. Je biologische ouders?
 - b. Je adoptie moeder?
 - c. Het Zuid-Koreaanse adoptiebureau dat bemiddelde bij je adoptie?
 - d. Het Deense adoptiebureau dat bemiddelde bij je adoptie?
 - e. De markt, d.w.z. je beschouwt transnationale adoptie als industrie?
 - f. De Zuid-Koreaanse regering?
 - g. De Deense regering?
 - h. Het confucianisme?
 - i. Het christendom?
 - j. Iets anders?(Meerdere antwoorden mogelijk.)
6. Mag je naar jouw mening alleen een kind van hetzelfde ras als jezelf adopteren? En zo ja: voor het geval de biologische ouders van het kind niet van hetzelfde ras zijn: moet de adoptant dan van hetzelfde ras zijn als de biologische moeder of de biologische vader of allebei om het kind te mogen adopteren?

7.
Lijk je op je biologische ouders (fysiek en qua karakter)? En zo ja:
voel je je met hen verbonden omdat jullie op elkaar lijken?

8.
Zou je willen dat je je biologische ouders niet had gezocht?

9.
Overweeg je om je Koreaanse naam aan te nemen? En zo ja:
a. Om praktische redenen?
b. Om politieke redenen?
c. Om persoonlijke redenen?

10.
Geloof je dat je gevoel van verlies (cultureel, taalkundig e.d.)
over het niet in Korea opgroeien ooit kan verdwijnen?

11.
Wil je graag Koreaans leren?

12.
Waar stel je je voor dat je in de toekomst gaat wonen:
a. In Zuid-Korea?
b. In Denemarken?
c. In een heel ander land?

13.
Beschouw je jezelf als een immigrant in Denemarken?

14.
Heb je heimwee als je je bevindt in:
a. Zuid-Korea?
b. Denemarken?
c. Allebei?
d. Geen van beide?

15.
Vrees je dat je je biologische zussen en hun mannen toevallig kunt
ontmoeten, of hoop je er op dat het gebeurt?

16.
Kun je je biologische zussen vergeven dat ze hun man niet over jou
hebben verteld?

17.
Geloof je dat je je biologische familie ooit gaat vertellen dat je lesbisch bent?

18.
Kun je het laten om het persoonlijk op te vatten dat je biologische familie
je verborgen houdt voor hun echtgenoten, vrienden, collega's, burens e.d.?

19.
Hoe stel je je relatie met je biologische familie in de toekomst voor?

20.
Kun je je voorstellen het contact met je biologische familie in de toekomst
te verbreken?
a. Omdat ze je verborgen houden voor echtgenoten, vrienden,
collega's, burens e.d.?
b. Omdat ze verwachten dat je Koreaans leert?
c. Omdat ze verwachten dat je trouwt?
d. Vanwege de taalbarrière?
e. Omdat je tot een andere sociale klasse behoort dan je biologische
ouders, d.w.z. je voelt je niet op je plaats als jullie bij elkaar zijn?
f. Omdat je je verplicht voelt om je biologische ouders financieel
te helpen?
g. Omdat je biologische ouders geld van je vragen?
h. Omdat jullie vreemden voor elkaar zijn?
i. Omdat je er niet in geïnteresseerd bent ze als mensen te leren kennen?
j. Omdat je je bij hun verveelt?
k. Omdat ze niet beantwoorden aan jouw voorstelling van hen?
l. Anders?
(Meerdere antwoorden mogelijk.)

20 new questions for myself

1.
Do you like your biological parents?
2.
Do you wish you had grown up with your biological parents instead of your adoptive mother, or are you relieved that this was not the case?
3.
Are you able to forgive your biological parents for giving you up for adoption?
4.
Has meeting your biological parents affected your relationship with your adoptive mother? And if yes: How?
5.
If you feel angry about being adopted: At whom do you direct your anger:
 - a. Your biological parents?
 - b. Your adoptive mother?
 - c. The South Korean adoption agency that handled your adoption?
 - d. The Danish adoption agency that handled your adoption?
 - e. Market forces, i.e. you consider international adoption an industry?
 - f. The South Korean government?
 - g. The Danish government?
 - h. Korean culture?
 - i. Other?(Please feel free to underline more than one answer).
6.
In your opinion, should one only be allowed to adopt a child with the same racial background? And if yes:

If the child is mixed race: Must the prospective parent have the same racial background as the biological mother or the biological father *or* both the biological mother and the biological father in order to be allowed to adopt the child?

7.
Do you take after your biological parents (both physically and with regard to personality)? And if yes: Do you feel attached to them because you are alike?
8.
Do you wish you had never contacted your biological parents?
9.
Do you consider using your Korean name? And if yes:
 - a. For practical reasons?
 - b. For political reasons?
 - c. For personal reasons?
10.
Do you think the feeling of loss (culturally, linguistically, etc.) of not having grown up in South Korea will ever disappear?
11.
Would you like to learn Korean?
12.
Where do you imagine living in the future?
 - a. In South Korea?
 - b. In Denmark?
 - c. In a third country?
13.
Do you see yourself as an immigrant in Denmark?

14.
Do you feel homesick when you are:
- In South Korea?
 - In Denmark?
 - In both South Korea and Denmark?
 - In neither South Korea nor Denmark?
15.
Do you fear running into your biological sisters and their husbands by accident, or do you hope that it will happen?
16.
Can you forgive your biological sisters for not telling their husbands about you?
17.
Is it possible for you to not take it personally that your biological family is keeping you a secret from spouses, friends, colleagues, neighbours, etc.?
18.
Do you think you will ever tell your biological family that you are a lesbian?
19.
How do you imagine your future relationship with your biological family?
20.
Can you imagine breaking contact with your biological family? And if yes:
- Because they keep you a secret from spouses, friends, colleagues, neighbours, etc.?
 - Because they pressure you to learn Korean?
 - Because they pressure you to marry?
 - Because of the language barrier?
 - Because you belong to a different social class than your biological parents, i.e. you feel uncomfortable when you are together?
 - Because you feel obliged to help your biological parents financially?
 - Because your biological parents demand money from you?
 - Because you are strangers to each other?
 - Because you are not interested in getting to know them as human beings?
 - Because you are bored in their company?
 - Because they do not live up to your idea of them?
 - Other reasons?
- (Please feel free to underline more than one answer).

20 nye spørgsmål til mig selv

- Kan du lide dine biologiske forældre?
- Ville du ønske, at du var vokset op hos dine biologiske forældre i stedet for hos din adoptivmor, eller er du lettet over, at det ikke er tilfældet?
- Kan du tilgive dine biologiske forældre, at de bortadopterede dig?
- Har det påvirket dit forhold til din adoptivmor, at du har mødt dine biologiske forældre? Og hvis ja: Hvordan?
- I det tilfælde, at du er vred over at være blevet bortadopteret: Mod hvem retter du da din vrede:
 - Dine biologiske forældre?
 - Din adoptivmor?
 - Det sydkoreanske adoptionsbureau, der formidlede din adoption?
 - Det danske adoptionsbureau, der formidlede din adoption?
 - Markedskræfterne, dvs. du betragter transnational adoption som en industri?
 - Den sydkoreanske regering?
 - Den danske regering?
 - Konfucianismen?
 - Kristendommen?
 - Andet?
 (Understreg gerne mere end ét svar).
- Bør man efter din mening kun kunne få lov til at adoptere et barn af samme race som en selv? Og hvis ja: I det tilfælde, at barnets biologiske forældre ikke er af samme race: Skal adoptanten da være af samme race som den biologiske mor eller den biologiske far eller både den biologiske mor og den biologiske far for at kunne få lov til at adoptere barnet?

7.
Ligner du dine biologiske forældre (fysisk såvel som karaktermæssigt)?
Og hvis ja: Føler du dig knyttet til dem, fordi I ligner hinanden?

8.
Ville du ønske, at du ikke havde opsøgt dine biologiske forældre?

9.
Overvejer du at tage dit koreanske navn? Og hvis ja:
a. Af praktiske grunde?
b. Af politiske grunde?
c. Af personlige grunde?

10.
Tror du nogensinde, at følelsen af tab (kulturelt, sprogligt mm.)
over ikke at være vokset op i Sydkorea forsvinder?

11.
Vil du gerne lære koreansk?

12.
Hvor forestiller du dig, at du bor i fremtiden:
a. I Sydkorea?
b. I Danmark?
c. I et tredje land?

13.
Betragter du dig selv som indvandrer i Danmark?

14.
Har du hjemve, når du opholder dig i:
a. Sydkorea?
b. Danmark?
c. Både Sydkorea og Danmark?
d. Hverken Sydkorea eller Danmark?

15.
Frygter du at møde dine biologiske søstre og deres mænd ved et tilfælde,
eller håber du på, at det sker?

16.
Kan du tilgive dine biologiske søstre, at de ikke har fortalt deres mænd om dig?

17.
Tror du nogensinde, at du fortæller din biologiske familie, at du er lesbisk?

18.
Kan du lade være med at tage det personligt, at din biologiske familie
holder dig skjult for ægtefæller, venner, kollegaer, naboer m.fl.?

19.
Hvordan forestiller du dig din relation til din biologiske familie i fremtiden?

20.
Kan du forestille dig at bryde kontakten med din biologiske familie?
Og hvis ja:
a. Fordi de holder dig skjult for ægtefæller, venner, kollegaer, naboer m.fl.?
b. Fordi de lægger pres på dig, for at du skal lære koreansk?
c. Fordi de lægger pres på dig, for at du skal gifte dig?
d. Pga. sprogbarrieren?
e. Fordi du tilhører en anden socialklasse end dine biologiske forældre,
dvs. du føler dig dårligt tilpas, når I er sammen?
f. Fordi du føler dig forpligtet til at hjælpe dine biologiske forældre
økonomisk?
g. Fordi dine biologiske forældre kræver penge af dig?
h. Fordi I er fremmede for hinanden?
i. Fordi du ikke er interesseret i at lære dem at kende som mennesker?
j. Fordi du keder dig sammen med dem?
k. Fordi de ikke lever op til din forestilling om dem?
l. Andet?
(Understreg gerne mere end ét svar).

ZIJ IS BOOS – Een getuigenis over transnationale adoptie

ZIJ IS BOOS omdat ze een importartikel is.

Zij is boos omdat ze een exportartikel is.

Zij is boos omdat adoptiebureaus in de afstands- en de ontvangstlanden geld verdienen aan transnationale adoptie.

Zij is boos als ze in een essay leest in ‘Outsiders Within – Writing on Transnational Adoption’, dat de bemiddeling van kinderen die afgestaan zijn voor transnationale adoptie Zuid-Korea meer dan vijftien miljoen dollar per jaar oplevert.

Zij is boos omdat adoptiebureaus proactief op zoek gaan naar kinderen die afgestaan kunnen worden ter adoptie. Natuurlijk moet je kinderen helpen die kwetsbaar zijn maar regelrecht op zoek gaan naar kinderen die afgestaan kunnen worden ter adoptie, dat gaat te ver, vindt zij. Als je het aan haar zou vragen, zou de aandacht veel meer gericht moeten zijn op hulp aan ouders van kwetsbare kinderen, zodat je vermijdt om kinderen te scheiden van hun ouders en van hun oorspronkelijke cultuur.

Zij is boos over geruchten dat het Amerikaanse adoptiebureau Holt International Children’s Services nieuwe markten zoekt, onder andere Noord-Korea, om kinderen te rekruteren die ter adoptie kunnen worden afgestaan. Holt International Children’s Services bemiddelt nu al adopties uit Bulgarije, China, Ethiopië, Guatemala, Haïti, India, Zuid-Korea, de Filipijnen, Roemenië, Thailand, Oeganda, Oekraïne, de VS en Vietnam. Als de regering van Noord-Korea zou vallen, zou je Noord-Korea aan de lijst kunnen toevoegen. Het is niet teveel gezegd als je beweert dat Holt International Children’s Services graag de regering in Noord-Korea zou zien vallen zodat ze toegang tot een grote nieuwe markt kunnen krijgen.

Zij is boos omdat het er tegenwoordig eerder om gaat “kinderen voor ouders te vinden” dan om “ouders voor kinderen te vinden”. Daardoor is het fenomeen kinderen oogsten ontstaan. Adoptiebureaus zouden niemand hoeven te betalen om kwetsbare ouders over te halen kinderen ter adoptie af te staan als de vraag naar kinderen niet groter was dan het aanbod.

Zij is boos omdat de vraag naar kinderen groter is dan het aanbod.

ZIJ IS BOOS op haar tolk omdat die haar niet wil vertellen wat haar biologische familie bespreekt. Ze moet net doen alsof ze bang is dat een van haar biologische ouders ernstig ziek is om Kyong Hee te laten vertellen waar ze het over hebben.

Zij is boos omdat ze hoort dat haar biologische familie over een vakantie praat waarop zij niet mee mag omdat haar grote zussen hun man niet over haar hebben verteld.

Zij is boos op haar grote zussen omdat die hun man niet over haar hebben verteld. Ze moet het wel persoonlijk opvatten hoewel ze best weet dat zij zich niet over haar schamen, maar over hun ouders die haar ter adoptie hebben afgestaan.

Zij is boos op haar zussen omdat ze hebben besloten om hun man *nooit* over haar te vertellen.

Zij is boos op haar biologische ouders omdat ze het besluit van haar zussen accepteren.

Zij is boos op haar biologische moeder omdat die tegen haar heeft gezegd dat zij zich moest opofferen omdat het één tegen vier is, zij en haar zussen.

Zij is boos op zichzelf omdat zij zich niet opoffert voor haar biologische familie.

Zij is boos op haar biologische familie omdat die zich niet opoffert voor haar.

Zij is boos op zichzelf omdat ze het niet als eis aan haar zussen heeft gesteld. In plaats van het aan de zussen over te laten in hoeverre ze hun man over haar willen vertellen of niet, had ze moeten eisen dat ze hun man over haar vertelden. Het zou in overeenstemming zijn met de Koreaanse cultuur denkt ze, als ze het als eis had geformuleerd.

Zij is boos op de Koreaanse cultuur.

Zij is boos op de Amerikaanse cultuur

Zij is boos dat het grootste deel van de wereld geamerikaniseerd is.

Zij is boos omdat Zuid-Korea geamerikaniseerd is. Ze kan zich moeilijk voorstellen dat er een land bestaat dat meer beïnvloed is door de VS dan Zuid-Korea.

Zij is boos op de VS.

Zij is boos op haar biologische vader omdat hij heult met de VS. Zij weet best dat hij van een andere generatie is dan zij, een generatie die de Amerikaanse soldaten beschouwt als de helden van de Korea oorlog, maar desalniettemin knijpt ze haar tenen samen als hij de VS prijst. Hetzelfde is het geval met Koreaanse adoptiekinderen in de VS, zegt Andrew als zij hem vertelt dat haar vader soms “VS number 1” zegt. De oudere generatie van Koreaanse adoptiekinderen in de VS zijn dankbaar voor hun adoptie, terwijl hij die bij de jongere generatie Koreaanse adoptiekinderen in de VS hoort, transnationale adoptie uit Zuid-Korea associeert met Amerikaans imperialisme.

Zij is boos over Amerikaans imperialisme.

Zij is boos over imperialisme.

Zij is boos over eurocentrisme.

Zij is boos over kolonialisme.

Zij is boos dat transnationale adoptie een moderne vorm van kolonialisme is.

Zij is boos op zichzelf omdat zij transnationale adoptie beschouwt als een moderne vorm van kolonialisme. Het kan best zijn dat het in de meeste gevallen gaat om kinderen van kleur die door witte westerlingen zijn geadopteerd, maar dat is toch verre van beweren dat transnationale adoptie een moderne vorm van kolonialisme is.

Zij is boos op zichzelf omdat zij transnationale adoptie niet beschouwt als een moderne vorm van kolonialisme. Transnationale adoptie berust op een koloniaal verleden, of je dat wilt of niet. Er wordt geadopteerd vanuit dezelfde overtuiging als die de Europeanen aanhingen toen ze in de 16^e eeuw

grote delen van de wereld koloniseerden. Toen meenden de Europeanen te weten wat het beste was voor de oorspronkelijke bevolking, tegenwoordig menen ze te weten wat het beste is voor kinderen die in niet-westerse landen worden geboren.

Zij is boos op mensen die menen te weten wat het beste is voor kinderen die in niet-westerse landen worden geboren.

Zij is boos op haar adoptie moeder omdat die meende te weten wat het beste voor haar was. Hoe kan ze iets anders doen dan haar adoptie moeder als kolonisator bekijken? Ze wil nergens meer heen met haar adoptie moeder als zij in Denemarken is. Naast haar adoptie moeder lopen onderstreept alleen maar dat zij gekoloniseerd is. Als ze samen op straat lopen, is het voor iedereen duidelijk dat het een adoptiefamilie is. De machtsverhouding is niet mis te verstaan.

Zij is boos op zichzelf omdat zij haar adoptie moeder als kolonisator beschouwt.

Zij is boos op zichzelf omdat ze zichzelf als iemand ziet die gekoloniseerd is.

Zij is boos omdat zij gekoloniseerd is. Het kan best zijn dat ze betere opleidingsmogelijkheden heeft gehad in Denemarken dan ze zou hebben als ze in Zuid-Korea was opgegroeid, maar ze zou daarentegen niet gekoloniseerd zijn. Het is niet zo dat ze liever in Zuid-Korea zou zijn opgegroeid, het is tijdverspilling om je erover te ergeren dat je niet in een ander land bent opgegroeid, maar het is eerder om te zeggen dat je een hoge prijs betaalt als Koreaans adoptiekind. In zijn essay “Wat is Deens racisme?” schrijft de literatuurhistoricus Kim Su Rasmussen: “het psychologische en existentiële effect is dat de gekoloniseerde zichzelf gaat beschouwen als ‘anders’. Deze ervaring van jezelf als ‘anders’, waar de gekoloniseerde zichzelf ziet en ervaart zoals de koloniale macht de gekoloniseerde opvat, wordt door Fanon beschreven als ‘culturele vervreemding’.” Kim Su Rasmussen schrijft verder: “Volgens Fanon wordt de gekoloniseerde geconfronteerd met de keuze tussen een absolute identificatie met de koloniale macht, of omgekeerd met een volledige afwijzing in een poging een veelomvattend proces door te voeren dat het best beschreven kan worden met de uitdrukking *to go native*.” Eerlijk gezegd

twijfelt zij eraan of het mogelijk voor haar is, om Fanons uitdrukking te gebruiken, *to go native*. Of het mogelijk voor haar is om Koreaans-Koreaans te worden wat dat ook moge zijn. Het is niet zeker dat het zo letterlijk genomen moet worden, zegt Andrew als zij hem vertelt over het begrip *to go native*. Het kan zijn dat het voldoende is dat jij naar Zuid-Korea bent verhuisd, zegt hij.

Zij is boos op mensen die geloven dat ze zich niet prettig voelde in Denemarken nu ze naar Zuid-Korea is verhuisd. Naar Zuid-Korea verhuisd zijn gaat er voor haar over om haar eigen geschiedenis te begrijpen en daarmee ook de geschiedenis van Zuid-Korea. Over überhaupt toegang krijgen tot haar eigen geschiedenis.

Zij is boos op zichzelf omdat zij geloofde dat Koreaanse adoptiekinderen die naar Zuid-Korea zijn verhuisd, zich niet op hun gemak voelden in hun adoptieland. Er zijn voor Koreaanse adoptiekinderen veel redenen om te remigreren, vertelt adoptieonderzoeker Lene Myong in het gesprek op Skype. Dat heeft niet noodzakelijkerwijs iets te maken met de verhouding tot hun adoptieland. Sommige van de Koreaanse adoptiekinderen die opgegroeid zijn in de VS en die vloeiend Engels spreken, hebben betere kansen op de arbeidsmarkt in Zuid-Korea dan in de VS. Voor haar is het interessant te zien hoe de remigratie een eind maakt aan de voorstelling dat transnationale adoptie een beweging is van een land naar een ander, dat wil zeggen van het afstandsland naar het ontvangstland. Als Koreaanse adoptiekinderen ervoor kiezen om naar Zuid-Korea te verhuizen, zegt zij, opent dat de weg voor een begrip van transnationale adoptie als een beweging die niet noodzakelijkerwijs afgesloten is als je in je adoptieland aankomt.

Zij is boos dat ze zich niet prettig voelt in haar adoptieland.

Zij is boos dat ze zich niet prettig voelt in haar land van oorsprong. Dat wil zeggen, op een bepaalde manier voelt ze zich prettig in Zuid-Korea, en op een andere manier voelt ze zich prettig in Denemarken. Als het over de natuur gaat, voelt ze zich beter in Zuid-Korea dan in Denemarken. Het lijkt wel of de bergen beter bij haar temperament passen dan het vlakke, Deense landschap. In Zuid-Korea heeft ze hetzelfde gevoel als toen ze in Groenland was, dat ze in het landschap verdwijnt. Verdwijnen in iets dat groter is dan zijzelf.

SHE IS ANGRY – A testimony of transnational adoption

SHE IS ANGRY about being an import.

She is angry about being an export.

She is angry that adoption agencies in both sending and receiving countries make money on transnational adoption.

She is angry to read in *Outsiders Within – Writing on Transnational Adoption* that South Korea brings in more than 15 million dollars annually through the mediation of transnational adoption.

She is angry that adoption agencies proactively seek children who can be given up for adoption. They should, of course, help children out of unsafe environments, but to be on the actual lookout for children who could be given up for adoption is taking it too far, she thinks. In her opinion, there should be a bigger focus on directly helping the parents of vulnerable children, to avoid separating those children from their parents and their original culture.

She is angry to hear a rumour that the American adoption agency Holt International Children's Services is looking for new markets, including North Korea, where they could find children who might be given up for adoption. Holt International Children's Services already mediates adoptions from Bulgaria, China, Ethiopia, Guatemala, Haiti, India, South Korea, the Philippines, Romania, Thailand, Uganda, Ukraine, the US, and Vietnam. If the regime in North Korea were to collapse, North Korea could also be added to the list. It's probably safe to assume that the agency would like to see the North Korean regime collapse so they could gain access to a great new market.

She is angry that adoption these days seems to be more a matter of finding children for parents rather than finding parents for children; that's how a the phenomenon of child harvesting emerged. Adoption agencies wouldn't need employees to convince vulnerable parents into giving their child up for adoption if the demand for children didn't exceed the supply.

She is angry that the demand for children exceeds the supply.

SHE IS ANGRY with the interpreter for not communicating what her biological family is discussing. She has to pretend to be worried about one of her biological parents being sick in order to get Kyong Hee to tell her what they're discussing.

She is angry to discover that her biological family is talking about a vacation they're planning, a vacation that cannot include her because her older sisters haven't told their husbands about her.

She is angry with her older sisters for not telling their husbands about her. She can't help but take it personally, even though she knows they're not ashamed of her but of their parents, who gave her up for adoption.

She is angry with her sisters because they've decided to *never* tell their husbands about her.

She is angry with her biological parents for accepting her sisters' decision.

She is angry with her biological mother for telling her to put her sisters' needs above her own; that she's just one against her sisters, and they are four.

She is angry with herself for not putting her biological family's needs above her own.

She is angry with her biological family for not putting her needs above theirs.

She is angry with herself for not making it a demand. Rather than letting her sisters decide whether or not to tell their husbands, she should have demanded that her sisters tell their husbands about her. It would have been in accordance with Korean culture, she thinks, if she had phrased it as a demand.

She is angry at Korean culture.

She is angry at American culture.

She is angry that most of the world has been Americanized.

She is angry that South Korea has been Americanized. She has a hard time imagining a country that the US has affected more than South Korea.

She is angry at the United States of America.

She is angry with her biological father for praising the US. She's aware that he belongs to a different generation, a generation that sees American soldiers who served in the Korean War as heroes; still, she cringes whenever he applauds the country. It's the same with Korean adoptees in the US, Andrew says, when she tells him that her father says things like "USA number 1." Those who belong to the older generation of Korean adoptees in the US are grateful to have been adopted, whereas he, part of the younger generation of adoptees, thinks of transnational adoption as American imperialism.

She is angry about American imperialism.

She is angry about imperialism.

She is angry about Eurocentrism.

She is angry about colonialism.

She is angry about transnational adoption being a modern form of colonialism.

She is angry with herself for considering transnational adoption to be a modern form of colonialism. Just because white Westerners adopt children of non-white parents in the vast majority of cases, that doesn't automatically make transnational adoption a modern form of colonialism.

She is angry with herself for not considering transnational adoption to be a modern form of colonialism. Like it or not, transnational adoption rests on a colonial past. People's reasons for adopting are rooted in the same beliefs that led Europeans to colonize large parts of the world in the 16th century.

Back then, Europeans thought they knew what was best for the indigenous population; today, Europeans think they know what is best for children born in non-Western countries.

She is angry with those who think they know what's best for children born in non-Western countries.

She is angry with her adoptive mother for assuming she knew what was best for her. How could she not see her adoptive mother as a colonizer? She no longer feels comfortable following her adoptive mother around in Denmark. Walking next to her adoptive mother only emphasizes the fact that she has been colonized. When they walk together on the street, it's apparent to everyone that she was adopted by her mother. The imbalance of power is unmistakable.

She is angry with herself for thinking of her adoptive mother as a colonizer.

She is angry with herself for thinking that she's been colonized.

She is angry that she's been colonized. It may be true that she grew up with better educational opportunities in Denmark than she would have had in South Korea, but at least she wouldn't have been colonized. This is not to say that she'd rather have grown up in South Korea—it is, generally speaking, a waste of time to walk around regretting not having grown up in another country—but being a Korean adoptee does come at a high cost. In his research paper, “What Is Danish Racism?”, Kim Su Rasmussen, a scholar of philosophy and cultural studies, writes: “The psychological and existential effect is that the colonized individual will eventually consider themselves as an ‘other.’ This experiencing of oneself as an ‘other’—where the colonized individual both views themselves and experiences themselves the same way the colonial power perceives the colonized individual—is what Fanon describes as ‘cultural alienation.’” Kim Su Rasmussen continues: “The colonized person is, according to Fanon, confronted with a choice between identifying completely with the colonial power and rejecting it altogether, in an attempt to complete an extensive process best conveyed by the expression *to go native*.” In all honesty, she wonders whether it's even possible for her to, in Fanon's words, *go native*; whether it's possible for her to become Korean-Korean, whatever that means. Maybe it's not meant to be taken that literally, Andrew says when she tells him about the concept of *going native*. Maybe just moving to South Korea is enough, he says.

She is angry at anyone who thinks she moved to South Korea because she wasn't comfortable enough in Denmark. Her moving to South Korea is about understanding her own history and, by extension, South Korea's history; about having any access at all to a history that is hers.

She is angry with herself for assuming that Korean adoptees moved to South Korea because they weren't comfortable enough in their adoptive countries. Korean adoptees remigrate for many reasons, adoption scholar Lene Myong explains to her over a Skype call, and those reasons don't necessarily have anything to do with their sense of belonging in their adoptive countries. She says that some Korean adoptees who grew up in the US, and who are fluent in English, have better job opportunities in South Korea than in the States. She finds it interesting how remigration breaks with the idea that transnational adoption is a movement from one country to another—from the sending country to the receiving country. When Korean adoptees choose to move to South Korea, it paves the way for transnational adoption to be understood as a migration that isn't necessarily completed when someone arrives at their adoptive country.

She is angry that she doesn't feel comfortable in her adoptive country.

She is angry that she doesn't feel comfortable in her country of origin. Although, to be fair, in some ways she does feel more comfortable in South Korea, and in other ways she feels more comfortable in Denmark. For instance, she feels more at home in the South Korean landscape than in the Danish one; somehow, the mountains seem better suited to her temperament than the flat, Danish countryside. In South Korea, she has a feeling of disappearing into the landscape, something she hadn't felt since that time in Greenland. Of disappearing into something greater than herself.

HUN ER VRED – Et vidnesbyrd om transnational adoption

HUN ER VRED over at være en importvare.

Hun er vred over at være en eksportvare.

Hun er vred over, at adoptionsbureauer i såvel afgiver- som modtagerlande tjener penge på transnational adoption.

Hun er vred over at læse i et essay i *Outsiders Within – Writing on Trans-racial Adoption*, at formidlingen af børn afgivet til transnational adoption indbringer Sydkorea mere end 15 millioner dollars om året.

Hun er vred over, at adoptionsbureauer proaktivt søger efter børn, der kan afgives til adoption. Selvfølgelig skal man hjælpe børn, der befinder sig i en udsat position, men ligefrem at være på udkig efter børn, der kan afgives til adoption, er at gå for langt, synes hun. Hvis man spørger hende, skulle man i højere grad fokusere på at hjælpe forældre til udsatte børn, så man undgår at separere børn fra deres forældre og oprindelige kultur.

Hun er vred over at høre rygter om, at det amerikanske adoptionsbureau Holt International Children's Services er på udkig efter nye markeder, heriblandt Nordkorea, hvorfra de kan rekruttere børn, der kan afgives til adoption. Holt International Children's Services formidler i forvejen adoptioner fra Bulgarien, Kina, Etiopien, Guatemala, Haiti, Indien, Sydkorea, Filippinerne, Rumænien, Thailand, Uganda, Ukraine, USA og Vietnam. Hvis styret i Nordkorea kollapse, vil man også kunne tilføje Nordkorea til listen. Det er vel ikke for meget sagt, at Holt International Children's Services gerne ser, at styret i Nordkorea kollapse, så de kan få adgang til et nyt, stort marked.

Hun er vred over, at det i dag mere er et spørgsmål om "at finde børn til forældre" end om "at finde forældre til børn". Det er også derfor, at der er opstået et fænomen som børnehøstere. Adoptionsbureauerne ville ikke behøve at betale nogen for at overtale udsatte forældre til at afgive deres barn til adoption, hvis det ikke var, fordi efterspørgslen på børn er større end udbuddet.

Hun er vred over, at efterspørgslen på børn er større end udbuddet.

HUN ER VRED på sin tolk, fordi hun ikke vil fortælle hende, hvad hendes biologiske familie snakker om. Hun må lade, som om hun er bange for, at den ene af hendes biologiske forældre er alvorligt syg, for at få Kyong Hee til at fortælle, hvad det er, de snakker om.

Hun er vred over at få at vide, at hendes biologiske familie snakker om en ferie, de skal på, hvor hun ikke kan komme med, fordi hendes storesøstre ikke har fortalt deres mænd om hende.

Hun er vred på sine storesøstre, fordi de ikke har fortalt deres mænd om hende. Hun kan ikke lade være med at tage det personligt, selvom hun godt ved, at det ikke er hende, de skammer sig over, men deres forældre, der afgav hende til adoption.

Hun er vred på sine søstre, fordi de har besluttet sig for aldrig at fortælle deres mænd om hende.

Hun er vred på sine biologiske forældre, fordi de accepterer hendes søstres beslutning.

Hun er vred på sin biologiske mor, fordi hun har sagt til hende, at det er hende, der må ofre sig, da hun kun er én mod hendes søstre, som er fire.

Hun er vred på sig selv over ikke at ofre sig for sin biologiske familie.

Hun er vred på sin biologiske familie over ikke at ofre sig for hende.

Hun er vred på sig selv over ikke at have formuleret det som et krav over for sine søstre. I stedet for at lade det være op til dem, hvorvidt de skulle fortælle deres mænd om hende eller ej, skulle hun have krævet af dem, at de fortalte deres mænd om hende. Det ville være i overensstemmelse med koreansk kultur, tænker hun, hvis hun havde formuleret det som et krav.

Hun er vred på den koreanske kultur.

Hun er vred på den amerikanske kultur.

Hun er vred over, at det meste af verden er blevet amerikaniseret.

Hun er vred over, at Sydkorea er blevet amerikaniseret. Hun har svært ved at forestille sig, at der findes et land, som USA har påvirket mere end Sydkorea.

Hun er vred på USA.

Hun er vred på sin biologiske far over at hylde USA. Hun ved godt, at han tilhører en anden generation end hende, en generation, der betragter de amerikanske soldater, der tjente i Koreakrigen, som helte, men ikke desto mindre må hun krumme tæer, når han hylder USA. Det er det samme med koreansk adopterede i USA, siger Andrew, da hun fortæller ham, at hendes far kan finde på at sige "USA no. 1". De, som tilhører den ældre generation af koreansk adopterede i USA, er taknemmelige over at være blevet adopteret, hvorimod han, som tilhører den yngre generation af koreansk adopterede i USA, kæder transnational adoption fra Sydkorea sammen med amerikansk imperialisme.

Hun er vred over amerikansk imperialisme.

Hun er vred over imperialisme.

Hun er vred over eurocentrisme.

Hun er vred over kolonialisme.

Hun er vred over, at transnational adoption er en moderne form for kolonialisme.

Hun er vred på sig selv over, at hun betragter transnational adoption som en moderne form for kolonialisme. Det kan godt være, at det i langt de fleste tilfælde er børn af farvede forældre, som er blevet adopteret af hvide vesterlændinge, men derfra og så til at sige, at transnational adoption er en moderne form for kolonialisme, er der alligevel et stykke vej.

Hun er vred på sig selv over, at hun ikke betragter transnational adoption som en moderne form for kolonialisme. Transnational adoption hviler på en kolonial fortid, om man vil det eller ej. Det er ud fra samme overbevisning, man adopterer, som den europæerne var styret af, da de koloniserede store dele af verden i det 16. århundrede. Dengang mente europæerne at vide, hvad der var bedst for den indfødte befolkning, i dag mener man at vide, hvad der er bedst for børn født i ikke-vestlige lande.

Hun er vred på dem, der mener at vide, hvad der er bedst for børn født i ikke-vestlige lande.

Hun er vred på sin adoptivmor, fordi hun mente at vide, hvad der var bedst for hende. Hvordan kan hun andet end betragte sin adoptivmor som en koloniasator? Hun bryder sig ikke længere om at følges nogen steder hen med sin adoptivmor, når hun er i Danmark. At gå ved siden af sin adoptivmor er kun med til at understrege, at hun er blevet koloniseret. Når de går sammen på gaden, er det tydeligt for alle og enhver, at de er en adoptivfamilie. Magtforholdet er ikke til at tage fejl af.

Hun er vred på sig selv over at betragte sin adoptivmor som en koloniasator.

Hun er vred på sig selv over at betragte sig selv som en, der er blevet koloniseret.

Hun er vred over at være blevet koloniseret. Det kan godt være, at hun har haft bedre uddannelsesmuligheder i Danmark, end hun ville have fået, hvis hun var vokset op i Sydkorea, men til gengæld ville hun ikke være blevet koloniseret. Ikke sådan at forstå, at hun hellere ville være vokset op i Sydkorea, det er i det hele taget spild af tid at gå og ærgre sig over, at man ikke voksede op i et andet land, men det er mere for at sige, at man betaler en høj pris som koreansk adopteret. I sit oplæg "Hvad er dansk racisme?" skriver litterat og idéhistoriker Kim Su Rasmussen: "Den psykologiske og eksistentielle effekt er, at den koloniserede kommer til at betragte sig selv som 'anden'. Denne erfaring af sig selv som 'anden', hvor den koloniserede både ser sig selv og erfarer sig selv sådan som kolonimagten opfatter den koloniserede, beskriver Fanon som en 'kulturel fremmedgørelse'." Kim Su Rasmussen skriver endvidere: "Den koloniserede er ifølge Fanon konfronteret med valget mellem en absolut identifikation med

kolonimagten, eller omvendt en fuldstændig afvisning i forsøget på at gennemføre en omfattende proces, der bedst kan beskrives med udtrykket to go native.” Hun er ærligt talt i tvivl, om det er muligt for hende at go native for nu at bruge Fanons udtryk. Om det er muligt for hende at blive koreansk-koreansk, hvad det så end indebærer. Det er ikke sikkert, at det skal tages så bogstaveligt, siger Andrew, da hun fortæller ham om begrebet to go native. Det kan være, at det er nok, at du er flyttet til Sydkorea, siger han.

Hun er vred på dem, der tror, at hun ikke føler sig godt tilpas i Danmark, siden hun er flyttet til Sydkorea. At være flyttet til Sydkorea handler for hende om at forstå sin egen historie og dermed også Sydkoreas historie. Om overhovedet at få adgang til sin egen historie.

Hun er vred på sig selv over at have troet, at koreansk adopterede, der flyttede til Sydkorea, ikke følte sig godt tilpas i deres adoptivland. Der er mange grunde til, at koreansk adopterede remigrerer, forklarer adoptionsforsker Lene Myong, da de taler sammen over Skype. Det har ikke nødvendigvis noget at gøre med deres tilhørsforhold til deres adoptivland. Nogle af de koreansk adopterede, der er vokset op i USA, og som taler flydende engelsk, har bedre jobmuligheder i Sydkorea end i USA, siger hun. For hende er det interessant, hvordan remigrationen gør op med forestillingen om, at transnational adoption er en bevægelse fra et land til et andet, det vil sige fra afgiverlandet til modtagerlandet. Når koreansk adopterede vælger at flytte til Sydkorea, siger hun, åbner det op for en forståelse af transnational adoption som en bevægelse, der ikke nødvendigvis er afsluttet, når man ankommer til sit adoptivland.

Hun er vred over, at hun ikke føler sig godt tilpas i sit adoptivland.

Hun er vred over, at hun ikke føler sig godt tilpas i sit oprindelsesland. Det vil sige, på nogle måder føler hun sig godt tilpas i Sydkorea, og på andre måder føler hun sig godt tilpas i Danmark. Når det gælder naturen, føler hun sig bedre tilpas i Sydkorea end i Danmark. Det er, som om bjergene passer bedre til hendes temperament end det flade, danske landskab. I Sydkorea har hun den samme fornemmelse af at forsvinde i landskabet, som dengang hun var i Grønland. At forsvinde i noget, som er større end hende selv.

Dit is de Denenwet:

1. Je moet niet denken dat je Deen bent omdat je geboren bent in Denemarken.
2. Je moet niet denken dat je Deen bent omdat je vloeiend Deens spreekt.
3. Je moet niet denken dat je Deen bent omdat je Deens staatsburger bent.
4. Je moet niet denken dat je Deen bent omdat je in Denemarken woont.
5. Je moet niet denken dat je Deen bent omdat je de Deense wetten respecteert.
6. Je moet niet denken dat je Deen bent omdat je grootouders dat denken.
7. Je moet niet denken dat je Deen bent omdat je de Deense vlag in je tuin hebt staan.
8. Je moet niet denken dat je Deen bent omdat je sommige mensen nieuwe Denen noemt.
9. Je moet niet denken dat je Deen bent omdat je voor Denemarken wilt sterven.
10. Je moet niet denken dat je Deen bent omdat je je Deens voelt.

This is the Danelaw:

1. Do not think you are a Dane because you were born in Denmark.
2. Do not think you are a Dane because you speak fluent Danish.
3. Do not think you are a Dane because you are a Danish citizen.
4. Do not think you are a Dane because you live in Denmark.
5. Do not think you are a Dane because you respect the laws of Denmark.
6. Do not think you are a Dane because your grandparents think you are.
7. Do not think you are a Dane because you fly the Danish flag in your garden.
8. Do not think you are a Dane because you call some people New Danes.
9. Do not think you are a Dane because you would die for Denmark.
10. Do not think you are a Dane because you feel Danish.

Dette er Danskerloven:

1. Du skal ikke tro, at du er dansker, fordi du er født i Danmark.
2. Du skal ikke tro, at du er dansker, fordi du snakker flydende dansk.
3. Du skal ikke tro, at du er dansker, fordi du er dansk statsborger.
4. Du skal ikke tro, at du er dansker, fordi du bor i Danmark.
5. Du skal ikke tro, at du er dansker, fordi du respekterer de danske love.
6. Du skal ikke tro, at du er dansker, fordi dine bedsteforældre tror det.
7. Du skal ikke tro, at du er dansker, fordi du hejser Dannebrog i din have.
8. Du skal ikke tro, at du er dansker, fordi du kalder nogle for nydanskere.
9. Du skal ikke tro, at du er dansker, fordi du vil dø for Danmark.
10. Du skal ikke tro, at du er dansker, fordi du føler dig dansk.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Maja Lee Langvad

© translations into Dutch: Annelies van Hees

© translations into English: Kim Su Rasmussen, Sora Kim-Russell,
Katrine Øgaard Jensen en Barbara J. Haveland

Find Holger Danske, Borgens Forlag, 2006.

Find Holger Danske: Appendix, Gladiator, 2014.

HUN ER VRED, Gladiator, 2014.

With special thanks to Stefanie Van de Peer.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: Pascal Van Hoorebeke, Ghent

Print: BESTinGraphics

D/2021/3962/33

ISBN 978-90-5655-149-0

www.poeziecentrum.be

www.versopolis.com

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Maja Lee Langvad (1980) is een Deense dichter en vertaler. Ze werd geboren in Seoel in Zuid-Korea en groeide op in de Deense hoofdstad Kopenhagen. In 2003 studeerde ze af aan de Deense Academie voor Creatief Schrijven in Kopenhagen. Sindsdien werkt ze samen met een groot aantal kunstenaars in videokunst, performance, theater, choreografie, film, muziek en geluidskunst. Langvad heeft voor haar werk al verschillende prijzen in ontvangst genomen, waaronder de Deense ereonderscheiding voor fictieauteurs. Ze is ook co-redacteur van het noordse literaire tijdschrift *Kritiker*.

Langvad maakte haar literaire debuut in 2006 met het conceptuele boek *Find Holger Danske*, ('Vind Holger Deen') een bundel die thema's als transnationale adoptie, racisme, nationalisme en identiteit in de verf zet. Voor dit werk ontving ze de prestigieuze Bodil en Jørgen Munch-Christensens debuutprijs. Transnationale adoptie is een dominant thema in haar leven en werk. Verscheidene jaren trad ze op als kritische stem in het debat over transnationale adoptie in Denemarken.

Van 2007 tot 2010 verbleef ze in Seoel waar ze deel was van een adoptiegemeenschap die kritisch staat tegenover transnationale adoptie. Het product hiervan is het werk *HUN ER VRED – Et vidnesbyrd om transnational adoption* ('Ze is kwaad – Een getuigenis van transnationale adoptie'). Dit werk kan gelezen worden als een lang gedicht dat onderbouwd is met grondig opzoekwerk en een lange lijst voetnoten. Het gedicht is een echte eye-opener die algemene opvattingen over transnationale adoptie onder een nieuw kritisch licht plaatst.

Maja Lee Langvad (1980) is a Danish poet and translator. She was born in Seoul in South Korea and grew up in the Danish capital Copenhagen. She graduated in 2003 at the Danish Academy of Creative Writing in Copenhagen. Since then she has collaborated with a large number of artists in video art, performance, theatre, choreography, film, music and sound art. Langvad has received many awards for her work such as the Danish Honorary Award for fiction authors. Furthermore, she is the co-editor of the Nordic literary journal *Kritiker*.

Langvad made her literary debut in 2006 with the conceptual book *Find Holger Danske* ('Find Holger Dane'), a poetry collection that addresses themes such as transnational adoption, racism, nationalism and identity. For this work, she received the prestigious Bodil and Jørgen Munch-Christensens debut award. Transnational adoption is a dominant theme in her life and work. For several years, she spoke up as a critical voice in the debate around transnational adoption in Denmark.

From 2007 to 2010 she lived in Seoul where she was part of an adoptee community critical of transnational adoption. The product of her stay is the work *HUN ER VRED – Et vidnesbyrd om transnational adoption* (*SHE IS ANGRY – A testimony of transnational adoption*). The book can be read as a long poem supported with extensive research and a long list of footnotes. The poem is a real eye-opener that places general assumptions about transnational adoption in a new critical light.

Maja Lee Langvad (1980, Zuid-Korea) is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 32 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Versopolis bestaat sinds december 2013 en promoot dit jaar intussen 312 Europese auteurs en hun poëzie onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum, dat in samenwerking met Felix Poetry Festival jaarlijks vier Versopolisdichters voorstelt.

Maja Lee Langvad (1980, South Korea) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 32 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

Versopolis was founded in December 2013 and now promotes 312 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum, which presents four Versopolis-poets in collaboration with Felix Poetry Festival.

VERSOPOLIS